

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

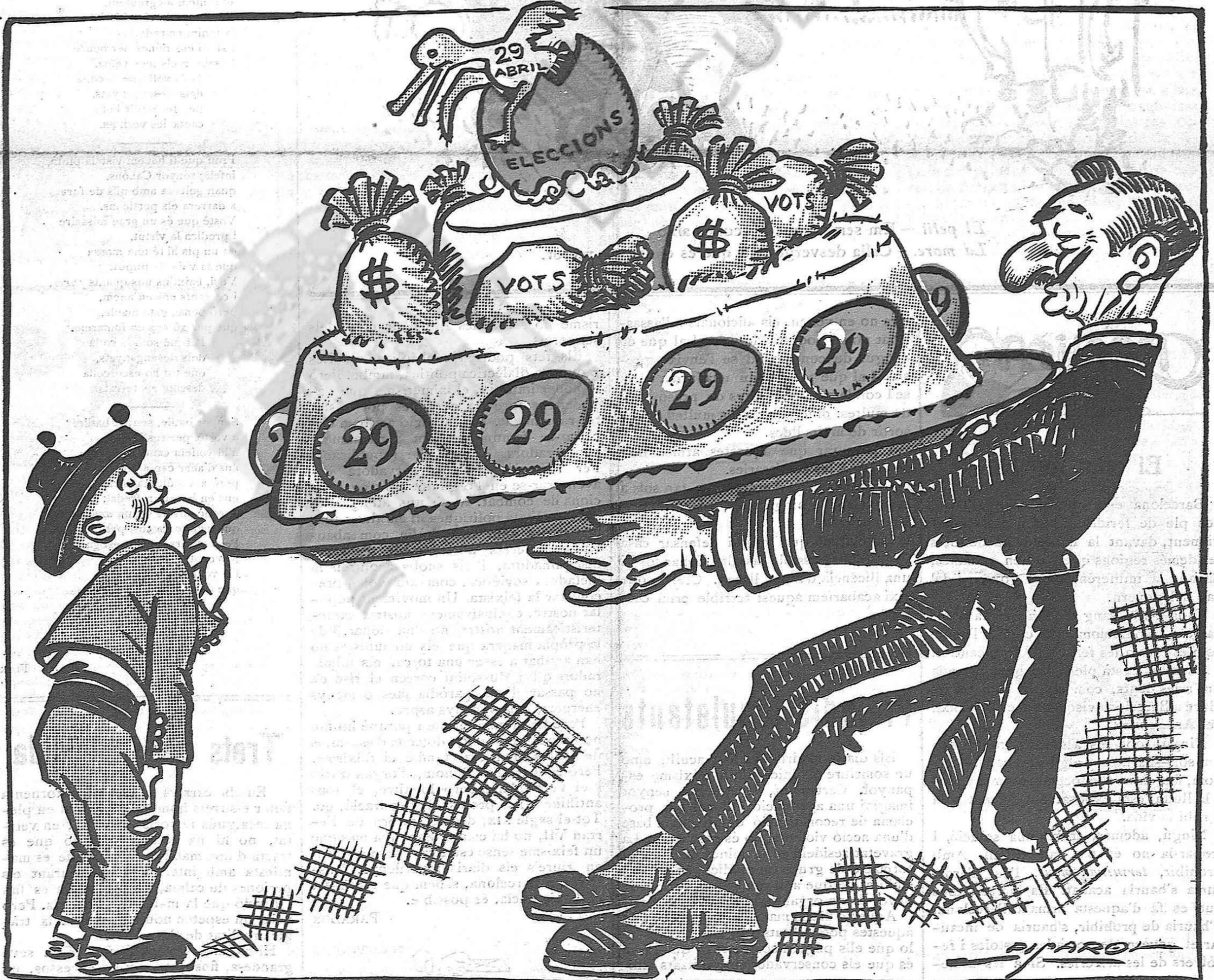
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

El regal del marquès d'Alhucemes

—Em sembla que em resultarà mico!

PIPARD

L'altra ferida

El drama social de Barcelona, amb els seus darrers episodis dramàtics, eclipsa novament els altres problemes plantejats dins l'Estat espanyol. El problema del Marroc, que hauria d'estar sempre present davant els ulls del poble, queda ara en segon terme. El públic veu la ferida oberta a Barcelona, que torna a rajar, i s'oblida una mica d'aquella altra ferida llunyana, que allà al Marroc engoleix permanentment l'or i la sang del país.

Quan no hi ha incidents sensacionals, el Marroc deixa d'ésser una actualitat popular per als súbdits d'Espanya. Però aquella font vermella no es tanca. Raja amb una regularitat horrible. Petites agressions, que porten uns quants ferits a l'hospital de sang. Cops de les malalties, que porten un nombre molt major de soldats als hospitals que no són de sang, però que són igualment de desgràcia i de mort.

La ferida oberta del Marroc no porta camí d'ésser tancada ni molt menys cicatrizada. Els metges i els cirurgians de la política i de la milícia espanyoles, alternen en l'assistència al malalt. Però els canvis de procediment, de governs, d'Alts Comissaris, de generals i de tècnics no aconsegueixen cap millora apreciable, i al poble li passa avui aquesta cosa horrible d'avenir-se a la pròpia desgràcia i d'acceptar, amb dèbils gemecs, la ferida incurable que han obert en el seu flanc.

tarment topen per als seus propòsits amb l'especial constitució espanyola. Un feixisme té, a tot arreu, a Itàlia triomfant o a Baviera conspirador, un caràcter nacionalista, un arborament patriòtic que l'encèn. Això manca a Espanya. Més, encara. Els pobles més vius i, per lo tant, més propicis a una acció, són Catalunya i Biscaia, i els dos estan caracteritzats per un nacionalisme, sí, però particularista. De manera que les forces conservadores de Catalunya i de Biscaia se trobarien davant d'altres forces conservadores que'ls hi voldrien imposar l'Estat unitari.

Sumem el republicanisme, o al menys el lliberalisme de les grans ciutats. Afegim que l'Andalusia immensa i l'ampla Castella tenen l'una el proletariat amb tradició subversiva i l'altra subjecta la vida a una articulació caciquista. No succeiria com a Itàlia, on no existien neutrals. El revolucionari i el cacic, tots dos, per instint defensiu, formarien el quadre. I la capital, Madrid, no aconseguiria commoure's, perquè no ha sentit cap dels problemes d'Espanya. Solament el maurisme podria mobilitzar-se, i el mau-

CARMELLES

En venint Pasqua Florida ens llencem tots al carré per a cantar-li la canya a tothom que ens vingui bé. Com tenim des que nasquerem la vivor del ratolí, per cada volta que ens xiulin ens bevem un got de vi. I anem cantant Carmelles amb la més gran afició, recollint allò que ens donen per omplir ben bé el sarró.

Feu pas a la colla dels desenganyats, que fa més forrolla que un orga de gats.

Tu, diputat, gran trapella, treu el nas al teu balcó, que et volem veure la cara que tens d'àngel bufadò. Sembla ahir que encara duïes els pantalons tot surgits i ara dus mitjons de seda i un anell a cada dit. Si no vols que quatre fàstics et diguem entre cançons, posans dintre la cistella un grapat de patacons.

Vès que som la colla dels desenganyats i si algú no amolla cantem disbarats.

Regidor de pell lluenta que posant un botigot, ara fumes de l'Havana i tens torra i auto i tot, cerca, cerca a la cartera algun bitlletet de cent, si no vols que les quaranta et cantem alegrement.

Pensa que la teva història la tenim en redolins i si no ens dones per beure la sabran els teus veïns.

Ja és vell que la colla dels desenganyats, per fer bullir l'olla canta les veritats.

Prou que li havem vist la pinta, infeliç senyor Canous, quan goitava amb ulls de fura a darrera els porticons. Vostè que és un gran missaire i predica la virtut, en un pis hi té una mossa que fa vida de puput: Vegi, baixi'ns uns quants puros, i corrents ens en anem, però pensi, gata maula, que per xò ens en fumarem.

Perquè som la colla dels desenganyats, que tot ho escorcolla dessota els terrats.

Senyor batlle, senyor batlle, a vostè, per ros i fi, n'hi volíem cantà un rengle ans d'anar cap a dormir; però ara a última hora ens en havem refredat; perquè ens ha dit un *urbano* que està força costipat. Però encara que ho estigui li acceptem un regalet, i si vol fins un bè *negre* que és menjar bastant finet.

Pensi que la colla dels desenganyats vol fer més forrolla que un orga de gats.

FLOX

El petit.— Em sembla que ho conec això.

La mare.— Calla desvergonyat, que és el senyor rector.

El crim terrible

Barcelona està regalant sang. Té el cos ple de ferides. L'estan assassinant vilment, davant la indiferència de totes les demés regions que's diuen germanes, davant la indiferència del govern i del cap del govern.

Cada dia la sang d'un home taca els carrers de Barcelona. Es caça a l'home com es caça a les feres a l'Àfrica central.

Barcelona està plena de gent armada fins a les dents, com si per comptes de viure a Barcelona visquessim en un ranxo del Amassones.

Ningú troba els assassins, ningú sap qui són—i si ho sap algú s'ho calla,—tot-hom, fins els més innocents, els més agèns a la lluita, està exposat a que una bala li robi la vida.

Ningú, además, troba una solució. I trobar-la no és pas tan difícil. Amb prohibir, *terminantment*, l'ús d'arma curta s'hauria acabat. És incivil l'abús que es fa d'aquesta arma a Barcelona. S'hauria de prohibir, s'hauria de incautar el govern de totes les pistoles i revòlvers de les armeries. Si a les arme-

ries no en venen, els aficionats a l'assassinat no en podran adquirir. I al que en vengui de contraband se l'envia a presó. I al que se li trobi una arma curta se'l condemna a dos anys de presó. Res de multes: diners per a les multes poden sortir de molts llocs.

I procurar que aquestes armes no's donguin a les comissaries.

I permetre l'ús d'arma curta tan sols a la policia. I a ningú més, *absolutament* a ningú més.

I al ciutadà que vulgui defensar casa seva d'un possible assalt, donar-los-hi una llicència d'arma llarga. Creiem que així acabariem aquest terrible crim col·lectiu.

Preludis inquietants

Els diaris madrilenys han acullit amb un somriure els inicis d'un feixisme espanyol. Certament, el que un senyor imagini una agrupació i llenci una proclama de reconstitució de l'Estat, a base d'una acció violenta, no és cosa greu. La gravetat resideix en la coincidència de la formació de grups esporàdics i en la possibilitat de que aquests grups formin la llevor d'una organització revolucionària.

Aquests diaris madrilenys ignoren que aquestes possibilitats són més amples de lo que ells puguin sospitar; lo que hi ha és que els conservadors organitzats mili-

risme no seria més que l'alçament dels senyorets.

Els fets podrien multiplicar-se. Les raons, de dialèctica política, també. Però el poder imitatiu, el mimetisme que s'apodera sempre de nosaltres pot dester tot raonament. Per imitació arriba a declarar-se comunista, gent perfectament conservadora, encara que republicana. Per imitació, gent conservadora pot aventurar-se en l'organització d'agrupacions de combat. Ni els uns atengueren a les realitats polítiques ni els altres confien massa amb elles. Itàlia, com abans Rússia, ofereix un exemple d'energia disciplinadora, i els snobs acolliren la dictadura soviètica, com ara volen preconitzar la feixista. Un moviment popular nostre, exclusivament nostre, característicament nostre, no s'ha donat, i de la pròpia manera que els comunistes no han arribat a ésser una força, els admiradors d'En Mussolini corren el risc de no passar d'una paròdia més o menys enèrgica, més o menys aspre.

Paròdia el comunisme i perquè ho fan no ha passat de mitja dotzena d'escamots de neòfits. Paròdia, també el feixisme. Però és paròdia el nom, l'organització i el vocabulari, però lo altre, el fons antiliberal, a pretext de depuració, no. Tot el segle XIX, des del retorn de Ferran VII, no ha estat a Espanya més que un feixisme sense estètica. Fan malament en riure's els diaris madrilenys. Nosaltres, a Barcelona, sabem que tot, basat en la violència, és possible.

PARADOX

Trets de cantonada

En els carrers barcelonins tornen a petar els trets homicides. Estem en plena recaiguda terrorista. Potsen, en veritat, no hi ha recaiguda, sinó que es tracta d'una malaltia crònica que es manifesta amb intermitències. Durant els períodes de calma, els optimistes es fan l'il·lusió que la malura està curada. Però aviat un espetec nou els recorda la tràgica realitat de Barcelona.

Hi ha una violència que té la seva grandesa, fins quan cau en excessos, en

crims, en abominacions. Les tempestes revolucionàries, i els esclats d'ira del poble, al costat de la sang i de les víctimes, mostren la lluisor de les passions humanes. Són moments dramàtics de la humanitat. Això de Barcelona no s'assembla en res als esclats de la violència popular. El terrorisme barceloní és fret, metòdic, mecànic. Funciona com un instrument. Aquests trets de cantonada imprevistos, sobtats, amb agressors que tiren i fugen fonedissos com ombres, són manifestació d'un ambient degenerat, són mirall de l'ànima nua del mal.

Més valdria per tots que aquells qui tenen passions, odís, instints de sang i de mort, s'ajuntessin i en un cop d'audàcia intentessin apoderar-se de la ciutat. Les commocions revolucionàries o reaccionàries, en mig de la crisi social que produeixen, poden contenir germens de salut i obren el pas a possibilitats de renovació. No tenen aquesta virtut els trets de cantonada, curts, petits, ràpids que deixen Barcelona sense forces espirituals, que fereixen silenciosament les fonts mateixes de la vida catalana.

Una violenta tempestat amb tronada d'armes seria molt preferible a aquest menut plovisqueig de sang que cau damunt de Barcelona, com una maledicció del cel. L'aspecte de la població no canvia pels trets de cantonada. En una petita zona de la ciutat, els trets porten durant uns quants minuts un moviment d'alarma. Després, res, tot igual, una taca de sang en l'empedrat i un cos mort o moribund que porten en braços.

Es una d'aquelles malalties que aixaten sense fer soroll, sense grans manifestacions exteriors, convulsives. La gent segueix la seva normal vida quotidiana, mentre en tombant de les cantonades de tonen els trets, com recordant la sentència de mort que algú, en el cel o en la cerra, ha dictat contra el cap i casal dels catalans. Es contra el cor mateix de Catalunya que van dirigits els trets de cantonada.

FULMEN

El doctor Miquel Farga ha donat una conferència respecte a l'Alcaldia de Barcelona per a arribar a la conclusió de que l'alcalde de la ciutat hauria d'ésser nomenat de reial ordre. No hi estem conformes.

SEPTIM I ULTIM SERMO

que trasta de la supèrbia, dels superbs, de que aquest pecat potser sigui el més capital de tots i de que fa més desgràcies que una pedregada.

Això s'acaba, estimats germans meus! Això s'acaba, gràcies a Déu! Hem arribat, per fi, al últim pecat, que és el pecat més gros: el de la supèrbia.

I dic per fi, no perquè estigui cansat, no perquè em sàpiga greu gastar saliva. Un sacerdot es deu a l'obligació, i l'obligació és tirar sempre l'aigua al nostre molí. Dic per fi, perquè l'exposició de tant pecat, de tanta perdició, de tanta desgràcia, de tanta llàstima, havia convertit aquesta santa casa en una mena de claveguera. Aquesta santa casa que els demés dies no fa més que pudor de ciri, d'oli de llàntia, de fusta corcada, d'incens i de dona vella, que ja podia a ciutat, a vicis estranys, a amors il·lícits, a café cantant.

Vade Retro!

La supèrbia és un vici, llastimosament, molt extès entre les ovelles del remat catòlic. I ho crec així ja que la supèrbia és un vici de ric, de fabricants, de banquers, de marquesos i d'altra gent d'upa, i aquesta gent és catòlica, perquè el no ésser-ne no fa fi.

Tots els nostres clients..., perdó: volia dir tots els nostres devots són superbs fins a lo que no es pot dir. En són perquè com l'ésser catòlic, ésser superb també fa fi. I en són perquè l'ofici de ric s'ho porta.

I mireu si en deu ésser de terrible el pecat de la supèrbia, i si en deu tenir de força d'expansió que els rics, que són els que es poden permetre el luxe de tenir aquest pecat, l'encomanen a tots aquells que viuen al seu devora. Heu vist mai res tan orgullós com un xòfer de senyor? Quan porta l'automòbil amb el senyor a dintre sembla que porti la custòdia. I aquells porters? Aquells porters de tants galons i tantes patilles? I

aquells gossos de senyor? Fins les bèsties han de tremolar de por que se'ls encomani, com una tinya, la supèrbia. Fins a nosaltres els ministres de Déu a la terra se'ns ha encomanat el pecat de la supèrbia.

Però a nosaltres se'ns ha de disculpar. Nosaltres som una excepció. I si tenim atribucions per a perdonar als demés, com no ens farem perdonar nosaltres mateixos?

EL PARE CANONS

D'eleccions

Creiem que l'elector independent deu votar. La inèrcia no té cap eficàcia en les coses vives. Especialment en les lluites que afecten a la vida pública, no posar-se al costat dels bons és anar a favor dels dolents. Els que s'abstenen de votar fan més segur i sorollós el triomf dels barruts.

Com més viu i barroer és el desvergonyiment governatiu, més forta i enèrgica deu ésser l'acció de l'opinió honrada. Als diners, a la gosadia d'un cacic, hi deu respondre el poble amb un esforç d'entusiasme. A les males arts d'un desaprensiu, cal oposar-hi la fe dels conscients i l'energia dels decidits. Tancar-se majestuosament en una torra de ivori, amagar la covardia fingint un eixorc excpticisme, fer escarafalls de fàstic com a excusa per a clavar-se a jaure, abstenir-se de lluitar per indiferència, per temor o per cansament és fer el joc als polítics d'ofici, als barruts vividors, als candidats de quota, als *cumeros* i a tota la demés brutícia que pretèn una acta de Diputat o Senador a despit de la voluntat popular.

El retraïment en les lluites electorals sols és lleítim quan hi han mitjos i decissió per a llençar-se a lluites més eficacment redemptores que les lluites legals. Mentretant, la impossibilitat o la impotència per a una acció definitivament decissiva, no pot ésser motiu per a deixar de fer lo que's pugui. I lo que pot fer un elector independent, conscient dels seus deures de ciutadà, és agafar amb una mà la papereta electoral i amb l'altra mà una bona yara de freixa per a que el seu dret sigui degudament respectat.

Durant la nostra vida ja un xic llarga, hem vist molts *retraïments* de tota mena, moltes *retirades* de diferents classes, moltes *abstencions* i mai res d'això, que podríem anomenar *rebequeries*, han servit per altra cosa que per fer més lliure i més ample el camí per on devia passar la violència, l'abús i l'atropell.

Creiem, doncs, que siguin les que vulguin les barrabassades que cometi el govern, l'elector no allistat en cap renglera ni marcat amb cap sagell, l'elector ben amarat de catalanitat i amb el cor i el seny obert a tots els avenços, l'elector conscient dels seus deures, deu votar.

A quins candidats?

JEPH DE JESPU

Record del Divendres Sant

Pel carrer de Fernando la gran sinia voltant gente bien i de l'altra, romancejant.

Les dones en mantillas què garboses!... olé! I es veien unes pintes... que no't dic re!

PEPET DEL CARRIL

DE LA MORERIA

En broma i en sèrio

D'això se'n diu penetració; costellada a llevant, palpissos a ponent, banquet a Larache, vermut i tec a Ceuta, es veu que nostre representant al Marroc, el problema africà el vol resoldre amb cullera i forquilla. Nosaltres li aplaudim l'idea i estem persuadits que amb els milions que costa la campanya, si s'hagués pensat, no diré amb la llonganissa de Vich, però si amb els pollastres del Prat, anyels d'Arbúcies, sedes de la fàbrica de Mollet i altres articles, allò estaria tan pacificat que no es sentiria cap crit de protesta i si tant sols la cantarella de tot un poble que diria, «afarta'm i diga'm moro».

En Silvela al ésser ministre de Marina, va tenir unes iniciatives que feren real-

SOM-HI!

Que no s'amoinin els astrònoms, que no passin més mals de cap els físics i els matemàtics, que riguin tots, que moguin gresca, fora serietat i visca el bon humor!

El món, la terra, aquesta vall de llàgrimes, ja no és pas una cosa seriosa, ja no és cap problema, ja no és pas cap enigma, ja se sap de qui és fill: d'un *juerguista*, d'un home de barrils, d'un *sarandunguero*.

Prous cabòries. El Món és un sarauista. I si no és sarauista, és una casa de ball, una casa de ball en la que tot balla, casa i tot.

Abans deien que el món era un *fundango*. Ara ja no és *fundango*, ara és *vals jota*, d'aquells tan recargolats, amb un obligat ben obligat de corneti,

amb suspensions que gelen el cor i forçós tornem-hi, que l'arboren.

El mal és, que acostumats a giravoltar-la, giravoltarem tant, que perdrem el cap i perdre el cap, al nostre entendre, és perdre cosa molt preuada.

PROU!

Quan tot just havíem agafat la ploma per a complir amb el nostre deure, uns trets, precursors de noves tragèdies, ens glassen el cor.

Pocs moments després el tràgic esdeveniment amb tota la seva cruessa vé a augmentar la nostra angoixa. Dimarts a la nit, a la Rambla, a la nostra Via Sacra, a la de les Flors, caigué una nova víctima. Eren tres quarts de dotze. Malgrat això, el crim fou comès amb tota impunitat.

Com es deia el mort? A aquestes hores el sap tothom. Per a nosaltres és un més, una nova víctima, un motiu més per a una nova víctima. Per a nosaltres és moltes llàgrimes, molts sofriments. I per a nosaltres també és un nou grilló de la cadena deshonrosa que amb crims a Barcelona es va formant.

Cal dir prou. Cal dir-ho i cal fer-ho. I sobre tot cal d'una vegada, descobrir an aquests homes o lo que siguin, que amparats també per lo que sigui, van obrint amb els seus crims, un abim d'odi etern.

SARAH BERNHARDT

Ha mort Sarah Bernhardt. Morí a la nit del

dia 26. Morí com havia viscut bellament. El seu llit estava rublert de flors de quines companyes fou atapeït moments després d'haver deixat d'existir la genial actriu.

Volguer fer una llarga biografia, és gairebé fora del cas. Cal sol dir que Sarah Bernhardt, quin nom veritable era Rosina Bernhardt, en un ambient ultra religiós, tingué prou força per a desfer-se de tot perjudici i dedicar-se a l'art escènic que tants triomfs li ha valgut.

Rosina Bernhardt nasqué a París el dia 12 de octubre de 1844, de manera que al morir comptava 78 anys i cinc mesos.

Nosaltres gairebé tan sols com a barcelonins dediquem a l'eminent actriu francesa i a la dona imponderablement espiritual, un profund, un sentit record.

Ella, la primera vegada que vingué a Barcelona, fou una cosa nova, una rosa d'aquell jardí an aquí encara ignorat. Quan no fa gaire tornà, fou un record ple d'encís.

En el cel de l'art pur, gaudeixi Rosina Bernhardt de glòria eterna.

LA FILLA D'UN RAIXA

La premsa ens comunica que dins de poc celebrarà les seves noces la filla del Raixà de Kapurthala. Es clar que unes nocés més o menys reials per a nosaltres no tindrien cap interès si no fos que el Raixà de Kapurthala és un deis homes més enamorats de les coses d'Espanya. Ves si ho és,

que no fa pas molts anys escolli per a muller an aquella simpàtica ballarina, aplaudida per tots els públics, l'Anita Delgado.

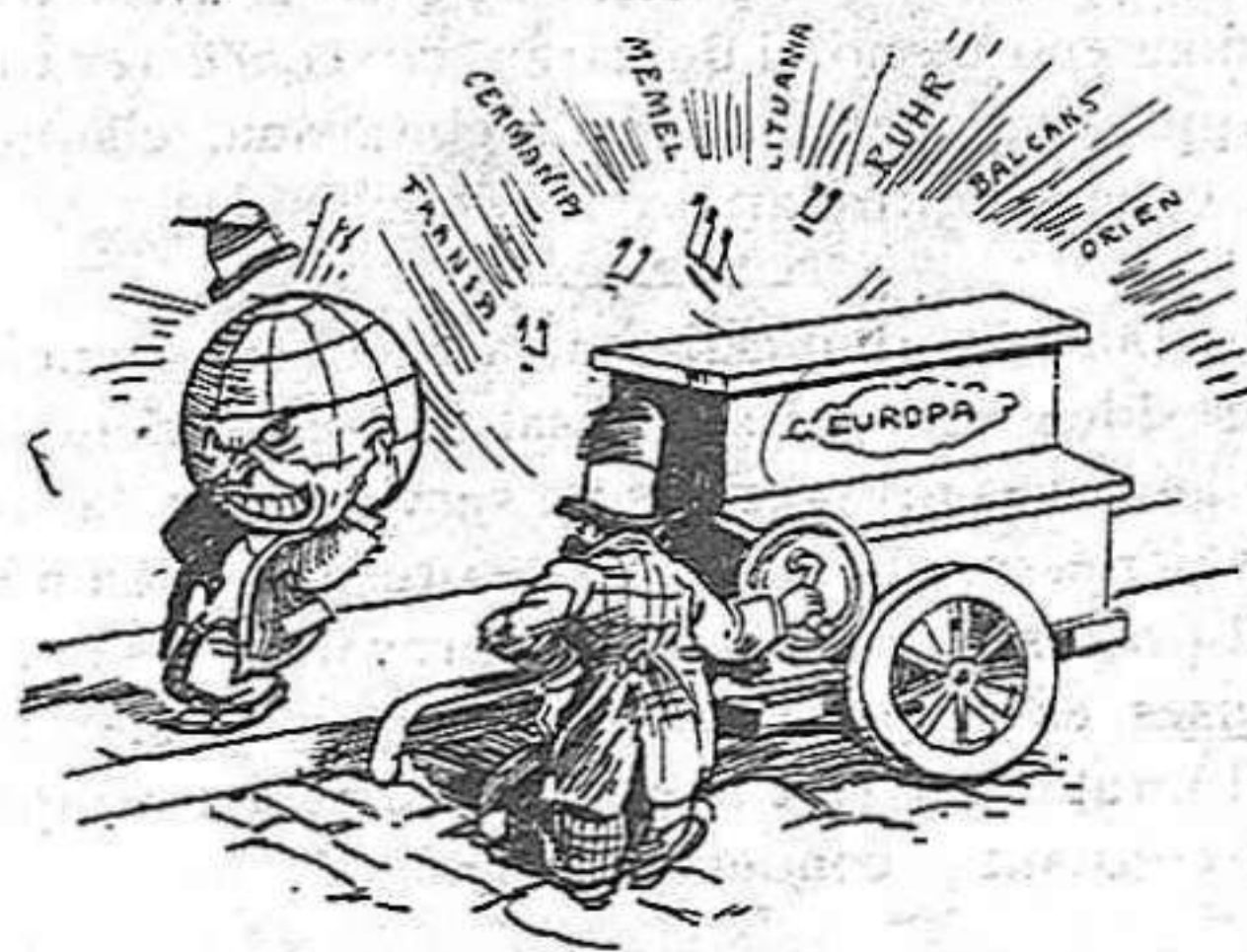
La filla del Raixà de Kapurthala és tota una bellesa, distingida. Posseeix una esplèndida educació que ha rebut de francesos i anglesos, però cal pensar que també en tindrà una d'educació que ningú s'ha cuidat d'esmentar; la que aquella

La filla del Raixà de Kapurthala

doneta gentil, l'Anita Delgado, durant aquests anys li pot haver donat.

Serà aquesta una educació d'ànima, que li haurà format l'esperit, que haurà fet d'ella una dona que a la vegada que coneix els seus deures de princesa, sabrà ésser sensitiva per a recollir totes les emocions.

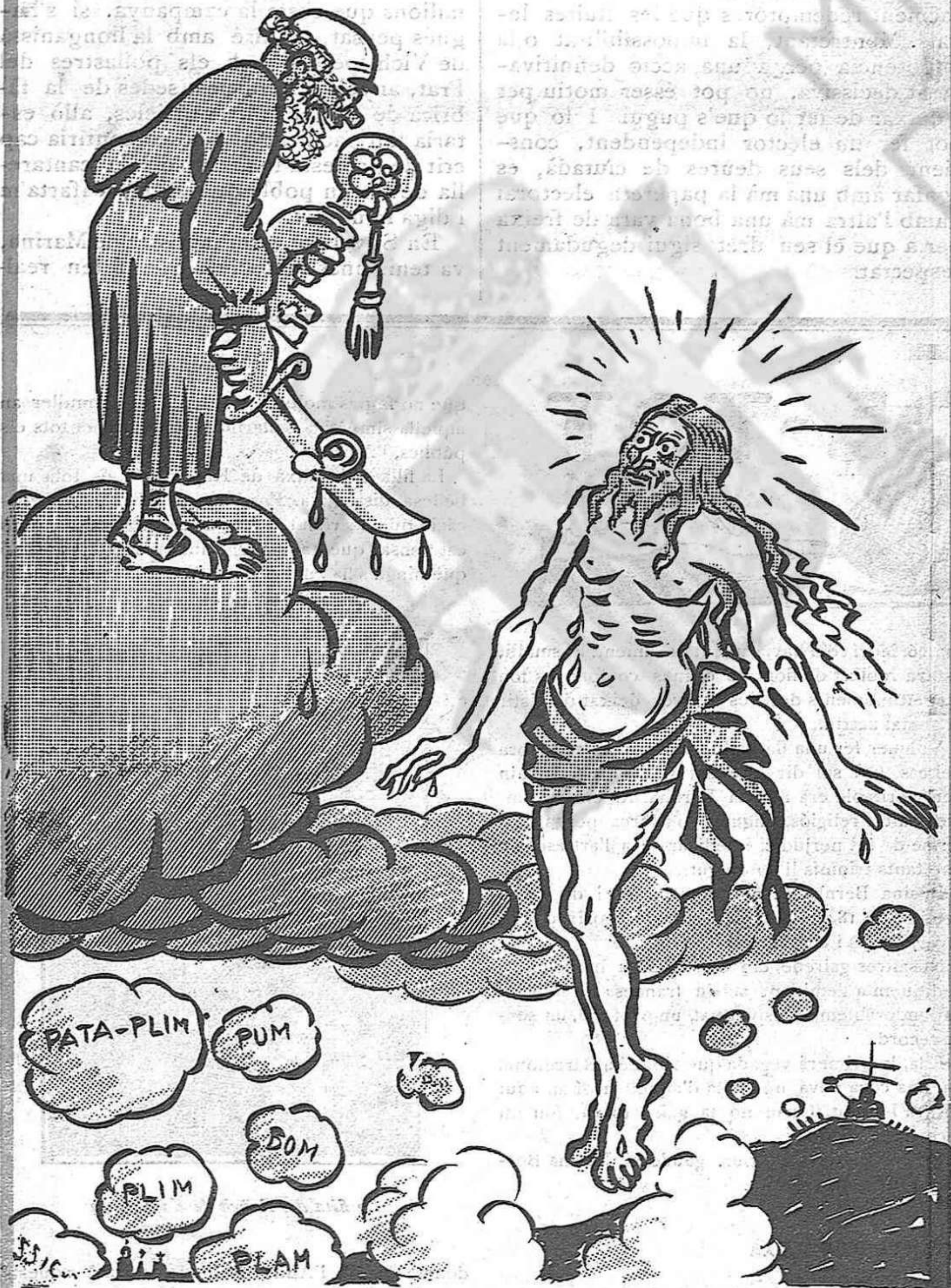

L'orga de la guerra

—Que'l mata, mossèn Manel?
—No: l'esquilo.

“RESURREXIT”

—Aquesta vegada de poc ha anat que no tornés.

çar el seu nom, com a l'Aznar la compra de la famosa sexagenària «Galatea»; per això al veure les seves aptituds marineres el varen passar a generalíssim de les tropes de terra.

Ja ha començat els treballs de pacificació introduint en el Marroc l'art de ben menjar. Amb altres reformes com aquestes i 200.000 baionetes sostindrà el prestigi de la nació i en prova d'agraïment estarà comprés en la llista de la proposta, per a una alta recompensa i a Almeria, per les generacions venideres, s'hi aixecarà una estàtua que perduri el seu nom, com la d'En Moret a Càdix i En Sagasta a Castella; mentre, que aquell home astut, estratègic, valent fins a la temeritat, que la vida va donar en mires de l'engrandiment d'Espanya, el de una abnegació com En Domingo Badia (Aly-Bey) jau i jaurà oblidat en un recó d'armari, dintre d'un tomo d'un diccionari enciclopèdic.

P. ARENAS

El nostre amic és anticlerical fins el sagí, però li agrada romandre llargues estones dintre la pau augusta d'un temple.

Això ho feia abans, fins que un jorn, assegut beatíficament, rebé l'ultratge més gran que pot rebre l'home mascle.

Una mà esquiva furgava per entre la seva roba, en cerca, sens dubte, de sensacions ultra terrestres.

El Comitè pro família Salvador Seguí, domiciliat a l'«Ateneu Enciclopèdic Popular», Carme, 30, fa públic per a satisfacció de totes les Societats i individus que contribueixin a omplir les llistes de subscripció obertes amb el fi indicat, que totes les quantitats i noms dels donants, seran publicats a la premsa.

S'admeten donatius a l'«Ateneu Enciclopèdic».

A Terrassa hi han salistes i nacionalistes, hi ha la parròquia de Sant Pere i la del Sant Esperit. A la primera hi assisteixen els eternals enemics d'En Sala; a la segona els eternals rendits a les monàrquiques ostentacions.

Si el rector de Sant Pere sermonejava en un català depurat, això era una befa per l'altre que tenia una oratòria de municipal. Però això era abans, i, així com En Sala rebia lliçons particulars de llengua catalana, el senyor Molera també ho fa per epater el seu públic i per evidenciar que si fins ara ho feia malament era perquè encara tenia d'anar a estudi:

Quina gràcia ens fan aquests dies sants. I quina poca santetat tenen!

La gent catòlica surt al carrer, na a plorar, no a entristir-se, no a fer una manifestació de dol, sinó a fer la mona.

Ens sembla més seriós el Carnaval amb els seus pierrots, que no la setmana santa amb les seves horribles mantellines.

En Lluís Silvela, Alt Comissari d'Espanya al Marroc, ja torna a ésser a Madrid.

Haurà ja trobat la solució al problema del protectorat? Obeirà la seva tornada a que el problema no té solució? S'haurà espantat de veure només la càrrega que s'és tirat al damunt com els rucs de l'Urgell?

No crec que triguem gaire a sapiguer-ho. Per ara només podem posar al seu retorn aquella acotació de les comèdies castellanes que diu:

Hace que se va y vuelve.

Ja la tenim armada. Acaba d'esclatar a Barcelona una nova guerra civil que no deixarà de produir víctimes... a domicili.

Saben a on?

Al teatre del «Liceo», sí senyors, tal com sona: les hostes catalanesques dirigides pel propi Puig i Cadafalc, ha lograt a la darrera junta d'accionistes, que el català fos declarat idioma oficial en l'històric col·liseu.

—*Esto es una mala acción*—cridava un accionista «bien» desesperat.

—Es a dir que havem d'ésser o bé moros o bé cristians?—preguntava En Perico Milá i Camps tot estereït.

—Moros, moros—respongué una veu.

I En Salgado, que presidia, procurava tirar aigua al vi tot dient:

—*«Salgan», señores, «salgan», que todo se arreglará.*

Res, que tornem a trobar-nos en l'època calamitosa dels *Liceístas y Cruzados*.

Sort que no arribarà la sang al riu!

A Sabadell es registrà un cas còmic digne d'ésser contat i indigne dels manteus que portaven llurs actors.

Un enterrament passava per la Rambla i al cap es topà amb un altre, que venia contra direcció. Els capellans es miren, s'insulten, i s'arrapen els uns amb els altres.

Perquè? Pel sol fet de que un dels rectors usurpà a l'altre un enterrament que perteneixia a la seva parròquia.

Edificant!

L'inclit Plandiura, Comissari regi de Belles Arts sembla que pensa per vestir el càrrec ser diputat, i En Romanones que ja se l'estima com un fill seu, es dóna pressa a preparar-li l'acta per el Vendrell. Sí, gran Plandiura, bé seria llàstima, la veritat, que ara sortissiu diputat *cunero* per *males arts*.

Es podia agafar el tramvia al Passeig de Gràcia, a la Gran Via, a tot arreu que no fos la Rambla. A la Rambla agafar el tramvia era pecat. Voleu una cosa més ridícula?

A la porta d'una església de la Rambla, que sembla construïda amb preses de xocolata de aquell que en diuen de la pedra, hi havia un cartell que deia: «Entrada». Com en un cine. I dos guàrdies. Com en una estació.

Segueix la tragèdia. Segueix el mateix governador a pesar de que's demana la seva destitució, i segueix Barcelona embolcallada en les tenebres de les malvestats parasitàries.

Es projecta una exposició de gossos. Nosaltres confiem en que no hi deixaran de concórrer tots els que componen la *jauria* ciutadana, els que rastregen sempre darrera les concessions.

En una causa judicial contra un obrer francès, el president increpà a l'acusat fent-li evident de que les seves divagacions no servien, car la veritat per ésser efectiva, s'ha de presentar ben nua.

El processat, disposat a fer prevaldre les seves excuses, es despullà davant de la sala esfereïda i del jurat bocabadat per tan bell i just exemple.

No obstant la condemna augmentà.